

Posudek oponenta diplomové práce

Autor, název, místo, rok, rozsah práce, vedoucí práce:

Helcelet, Lukáš: Zpracování historie v moderním hudebním divadle. Praha, 2019, 173 stran včetně příloh, vedoucí práce PhDr. Hana Havlůjová, Ph.D.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		X		
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .	X			
Struktura práce je vyvážená a logická.		X		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .	X			
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .	X			
Autor správně cituje .	X			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			
Autor pravidelně konzultoval s vedoucím práce				

Celkové hodnocení (slovně)

Diplomová práce Bc. Helceleta představuje výjimečné dílo, a to hned v několika ohledech. Prvním je samotné téma – moderní hudební divadlo, které (zatím) nebývá častým námětem historických prací. Druhým je způsob, kterým je práce napsaná – mám na mysli čtivý jazyk, který si zachovává odbornou úroveň. Třetím je pak autorovo zjištění, že i ukázka z divadelního představení (v tomto případě muzikálu) může být použita jako výukový materiál. V tomto ohledu je třeba ocenit autorovu odvahu k experimentu v rámci jeho vlastní pedagogické praxe.

Práce se skládá ze čtyř celků, které ale jsou podle mého názoru bohužel poněkud autonomní. První část je věnována osobnosti Alexandera Hamiltona a autor při jejím psaní vycházel takřka výhradně z anglicky psané literatury. Stejně jako Bc. Helceletovi se mi nepodařilo najít žádný text o této významné osobnosti amerických dějin v češtině. Tato část práce by tak dle mého soudu samostatně obstála jako bakalářská práce, napsaná metodou kompilace. Druhá část práce je pak věnována muzikálu *Hamilton* a tvoří stěžejní část celé práce. Autor si zde předsevzal zkoumat, nakolik je tento muzikál historicky přesný, jím zvolenou metodu ale nepokládám za nejšťastnější. Bc. Helcelet zde fakticky převypráví celý děj zvoleného muzikálu, strukturovaný podle jednotlivých písní, a onu „historickou přesnost“ pak komentuje převážně v poznámkách pod čarou. I když je tato pasáž zajímavá (zejména pro člověka, který dotyčný muzikál nezná) a její četba je čtenářským zážitkem, přijde mi v některých ohledech mírně předimenzovaná. Již na začátku se nicméně dozvíme, že autor muzikálu Lin-Manuel Miranda do značné míry vycházel z životopisné knihy spisovatele Rona Chernowa, který též působil jako historický poradce při vzniku muzikálu. Spíše než analýzu „historické věrnosti“ zvoleného díla připomíná tato kapitola pouhý popis děje s občasnými poznámkami historického charakteru. To nejzajímavější, tedy jak příběh z 18. století jde dohromady s moderní rytmickou hudbou (rapem a hip-hopem) se bohužel čtenář nedozví a není to vina Lukáše Helceleta – musí si totiž tuto hudbu poslechnout. V žádném případě však nechci tento způsob vyprávění kritizovat – naopak, velice oceňuji, že autor přeložil z angličtiny úryvky textu a začlenil je organicky do své práce. Vzhledem k autorově tvrzení, že muzikál *Hamilton* nebude nikdy uveden na českém jevišti, je tato pasáž zajisté cenná. Domnívám se však, že název práce měl znít poněkud jinak, a sice „Zpracování historie v moderním hudebním divadle na příkladu muzikálu *Hamilton*“.

Třetí část práce je zaměřena na možnost využití ukázek z muzikálu ve výuce dějepisu. Jak sám autor uvádí, vzhledem k jazykové bariéře není ale toto využití příliš pravděpodobné, nabízí se tak zejména využití při mezioborové výuce dějepisu a angličtiny. Jak již bylo výše uvedeno, oceňuji zde autorovu snahu o experimentování v rámci vlastní pedagogické praxe. Poslední část práce je věnována muzikálům s historickou tematikou v českém prostředí. Tato část na mě působí jako „přílepek“ – na rozdíl od

předcházejících pasáží není příliš propracovaná a promyšlená. Proč nevyužívat při výuce také první české muzikály z šedesátých let, tedy *Starce na chmelu* a *Kdyby tisíc klarinetů*, když na nich lze krásně demonstrovat určité prvky komunistického režimu? Ačkoliv nejsem fanouškem současné muzikálové tvorby, musím připomenout, že autor zde nezmiňuje další původní české muzikály s historickou tematikou, třeba muzikál *Němcová!* (2008) o slavné české spisovatelce, muzikál *Excalibur* (2003) a další. Pro využití ve výuce by se mohl hodit i jeden z prvních českých porevolučních muzikálů, *Pěna dní* (1994) podle románu Borise Viana, který, ačkoliv se odehrává ve fantastickém světě, obsahuje narážky na poválečné okouzlení komunistickými ideály v západní Evropě. Domnívám se, že tato část by stála za samostatné zpracování.

Neodpustím si ale ani vlastní názor – jsem přesvědčen, že muzikál není nejlepším žánrem pro výuku dějepisu, bez ohledu na „historickou přesnost“. Žákům se totiž může povětšinou prezentovat ze záznamu, který ovšem již nezachycuje hudebně-divadelní dílo v celé jeho pestrosti. Nejlepší možnost tak vidím buď v návštěvě představení se školní třídou, nebo v projekci filmové adaptace (nikoliv záznamu), pokud samozřejmě existuje. Kromě výše uvedených koncepčních poznámek mám k práci ještě jednu stylistickou připomínku. Autor opakovaně označuje Hamiltona za „Alexandera“. Domnívám se, že v odborném textu takto důvěrné oslovení není na místě, byť ze stylistických důvodů jeho používání chápu. Na práci též oceňuji její přílohu.

Přes výše uvedené připomínky jsem přesvědčen, že Lukáš Helcelet vytvořil úctyhodné dílo, které v plné míře splňuje požadavky kladené na diplomové práce. Jeho práci tak plně doporučuji k obhajobě.

Praha, 2. září 2019

PhDr. Petr Koura, Ph.D.